

בענין גוריון

אדם הנקרא דגל עלידי שרהבט
אחון, והוא משתמש במילוי חובתו —
קוראים לו עריק.

שרהבטחון דואג לכך שאיש כזה יבוא
על עונשו.

כאשר נעשה המעשה בשעת חירום, עת
תלוי גורל המדינה במילוי חובת בניה —
צפוי העריק לעונש חמור שבעתים.

גם לכך דואג שרהבטחון.
שאלת השאלה: מה דינו של

עריק כאשר הוא שרהבטחון בכי
בודו ובעצמו?

***

האשימו את דויד בן-גוריון בהאשמות
רבות ושונות. אך מעולם לא חשדנו
בו כי פתח הנהו.

ואילו החודש, כאשר הוא סרב
להציב כשליח מדינתו בעצרת
הא"מ בניירורק, נפל עליו חשד

כבד של פחדנות.
ראינו אותו בעבר מטיל כבירות עולם,

כאשר היה הוא כוכב יחיד ובדחפנוקים
של מארחיו — והוא נהנה מכך.

כאשר ביקר השנה בניירורק ובלונדון,
בפאריס ובבריסל — לא עלה על דעתו כי

בעצם יכולה שרה-החוק למלא את מקומו.
לזיטק, הוא הפך עולמות כדי להשיג את

ההזמנות, מנגנון שלם — בטחוני ומדיני —
הופעל כדי להכריח את הנשיא אייווהאר

לקבלו לפגישה. לחץ דומה הופעל על מאק
מילן, דהיגול, ועמיתיהם בהולנד ובבלגיה.

בן-גוריון היה מוכן אפילו להיפגש עם ה-
קאנצלר הגרמני, או האמין שכל פגישה אי-

שית, עם כל ראש-ממשלה שהוא, מועילה.
אלא שבכל אחד מביקורים אלה היה הוא

האירח היחיד. לא היה עליו להתמודד עם
איש. לא היו צפויים לו חילופי-דברים חרי-

פים בפומבי. לא היו לו מתחרים על הכר
תרת בעתון ועל ההופעה בטלביזיה. איש

גם לא ציפה ממנו לומר דברים חרישים.
אכן, נוח מאוד להופיע כאביר

לטורני, כשאין יריב. במורניר כי
זה קל לעשות רושם ולהיראות כי

גיבור בלתי-מונח.
אולם הפעם נרש דויד בן-גוריון להופיע

בפורום בינלאומי, לצידם של שלושים ראשי
מדינות להלכה ולמעשה — מהם יידיים

מסוייגים, מהם מדינאים ניטראליים, מהם
אויבים מוצהרים. בפורום זה היו צפויים לו

התחרות קודחתנית וקרבות של ממש.
מן הקרבות האלה ערק דויד בן

גוריון — עריקה מהפירה, מבישה
והרתי-סכנות.

***

רתי-סכנות — כי במפקד בינלאומי
זה, גם הנערז מופיע כמבכה. אין הוא

החוק שלו יעץ לו שלא לבוא. אבל הוא
הבין שאם לא יבוא, יגדיר את בריטניה

סופית כגרויה של חשיגטון, תחת שההיה
בתזכרה. על כן בא. ובסוף שמחו על כך

אפילו האמריקאים, כי מאק-מילן יוכל לענות
לנאום חרושצ'וב.

לא בא שארל דהגול, כי אחרי כשלונו
המחפיר באלגיריה אין הוא מעז להסתכל

הישר בעיני העולם התרבותי.
ולא באו הגרורים שאיש גם אינו

יודע את שמותיהם — ראשי-הממ
שלות של גואטמלה ויוון, של

לוקסמבורג ותאילנד, של ניקא
ראגואה וישראל. הם נשארו כי

בית, וקיוו לקבל באקשיש מירי
הרוד העשיר בושינגטון.

***

על כן אין תוקף לשאלה: "לשם מה
לנסוע?" על ראש ממשלת ישראל היה

להיות שם — כדי להיות שם.
מאז הקונגרס של וינה, לפני 145 שנה,

לא ראה עוד העולם כינוס מבריק כזה של
המדינות הריבוניות, או למחרת הנצחון

על נאפוליאון, באו כל שליטי אירופה —
לא רק חמשת הגדולים דאז (בריטניה, רוסיה,

אוסטריה, פרוסיה וצרפת), אלא גם המלכים
הקטנים, הנסיכים והדוכסים. הקונגרס הרוקד

הבטיח את שלום אירופה למשך ארבעים
שנה, והשפעתו על דמיון העולם היתה עוד

הרבה יותר גדולה.
מדוע באו אז? הן אז, כמו היום,

ההחלטו כל ההחלטות החשובות
מאחורי הקלעים, עליידי חמשת

הגדולים. מדוע באו הקטנים בכל
זאת? הם ידעו שעליהם להיות

שם, כדי להוכיח בעצם נוכחותם
את הריבוניות והעצמאות של מדי

נותיהם.
בינתיים גדל העולם. הקונגרס של וינה

היה מאורע אירופי, העצרת של בניירורק
היא מאורע כל-עולמי. נולדו הרבה עשרות

מדינות חדשות, שאיש גם לא הלם עליהן
לפני ששה דורות.

בחינה נחנק באיבו נסיונם של הקטנים
להתאחד כדי להתח גורם מול הגדולים. כי

בניירורק יש משקל עצום לקטנים, וכוחם ה-
מלוכד מהתח גורם מכריע בדיוני הגדולים.

אולם גם הפעם מטרת בואם של הקטנים
היא קודם כל להוכיח בעצם נוכחותם את

עצמאותם וריבונותם.
באיזו זכות מנע דויד בן-גוריון

את נוכחות ישראל בעצרת ראשי
המדינות? באיזו זכות הכתים את

ויתר על ההזדמנות החרדעמיות
להזכיר לעולם כי ישראל היא
עובדה קיימת, עצמאית וריבונית?

***

יקימה חרושצ'וב, פידל קאסטרו,
גמאל עבד אל-נאצר — כולם באו לעיר

עוינת, בה היו צפויות להם הפגנות של
איבה או מחתת של אירצון.

ואילו דויד בן-גוריון יכול היה
לבוא לעיר בה חי הריכוז היהודי
הגדול ביותר על ארמות.

אילו רצה בכך, היה שלושה מיליון יהודי
בניירורק קמים כאיש אחד ועורכים לו קב-

לתיפנים שהעולם לא ראה עוד דוגמתה —
קבלת-פנים שהיתה נחרתת עמוק בתודעת

המנהיגים הקומוניסטיים, ואולי משכנעת אר-
תם להתיתס בכבוד רב יותר לפוטנציאל ה-

כוח הפסיכולוגי של ישראל בנכר.
בעצרת ניתנה לו הזדמנות יחידה במינה

להביא את דבר ישראל לעולם. אם יש בי-
רצונו להוכיח לניקטה חרושצ'וב כי אין

הוא צודק ביחסו לישראל — זאת היתה
העת לומר זאת. אם יש ברצונו להגיד לעמי

אפראסיה כי ישראל מזדהה עמם וחושבת
את עצמה לאחד מהם — זאת היתה העת

לומר זאת. אם יש ברצונו לשכנע את ראשי
מדינות-ערב כי ישראל מוכנה באמת לשלום

ולשתוף-פעולה — הנה, בפעם הראשונה,
יכול היה לומר להם זאת בפניהם.

מעולם לא היתה עוד הזדמנות
כזאת להגיד את הכל, פנים אל

פנים, כפי האיש המכוון לבדו את
המדיניות הישראלית.

***

הקונגרס הניירורקי אינו מתקיים
רק בעצרת. בניירורק של 1960, כמו

בוינה של 1815, נעשית העבודה העיקרית
מאחורי הקלעים.

ברגע זה שוהים בניירורק לפי
חות שני אישים בינלאומיים שי

הטבע צייד אותם באופן אידיאלי
לשמש כמתווכים בין ישראל ור

עמירערב: יוסף טיטו היוגוסלאבי
וקוואמה אנקרומה הגאנאי.

כאן היה המקום ליוזמת-שלום דרמטית,
מהירה, אישית. הן טיטו והן אנקרומה יכלו

לפעול כאן מאחורי הקלעים ולהשיג בשלר
שה ימים יותר מכפי שאפשר להשיג בעשר

שנים של טכסיסים בינלאומיים. השאלות ה-
עדינות ביותר — בעיית הפליטים, בעיית

מי-הורדן, בעיית טריטוריאליות וכלכליות —
יכלו כאן לבוא לכלל פתרון מהיר בשיחות

אישיות סודיות, תוך המרצה ולהץ מצ
אישים בעלי שיעור-קומה בינלאומי, שגו
הערבים אינם יכולים להתעלם מדעתם.

כל זה היה אפשרי — אילו היתה לישראל
מדיניות של ממש בענינים אלה. אילו היתו

מוכנה ליוזם משהו, ואילו ידעה מה ליוזם
וכאן קבור הכלב.

***

שה להניח שדויד בן-גוריון פתח
מפני חילופי-דברים חריפים וגלויים ב

עצרת א"מ — למשל בינו לבין גמא
עבד אל-נאצר, בפניו הפליטים. הוא הוכיח

בשבר שהוא יודע להתפלמס ולהתחזק, כש
יש לו מה להגיד.

אך השאלה היא: האם יש לו
מה להגיד?

כשאין רוצים להגיד מאומה, אין נואמת
טובה יותר מגולדה מאיר. העולם כולו יודע

שאין לה יד בעיצוב מדיניותה של ישראל.
שהיא רק מזכירה מוכשרת של שרה-החוק

הקונגרס של וינה*: הוא היה פחות חשוב מעצרת הא"מ שהתכנסה השבוע

האמיתי — דויד בן-גוריון, איש אינו מצפה
ממנה ליוזמה דרמטית.

אולם, אילו בא בן-גוריון לנייר
ורק, היה מוכרח להגיד משהו.

הוא לא היה יכול לשתוק בעת הדיון
העולמי בבעיית אלגיריה, בבעיית פירוק

הנשק, בבעיית הקנוניה הקולוניאלית המתו-
עבת בקונגו. ועל אחת כמה וכמה לא היה

יכול לשתוק בעת הדיון בבעיית הפליטים
המלסטיניים, שגם היא תיכלל בסדר-היום.

הוא לא היה יכול לשתוק בעצ-
רת — ועל אחת כמה וכמה לא

בשיחות פרטיות עם אנשים כמו
טיטו, גומולקה, נהרו וסוקארנו.

בן-גוריון ידע זאת היטב. משום כך ערק
משה-הקרב.

לכן אין עריקה זו רק עלבון לגאחה ה-
לאומית של ישראל, בגידה צינית בחלומם

של אותם אשר חלמו כי ישראל תהיה בבוא
העת גורם ריבוני, בעל קול עצמאי בעולם

עריקה זו היא יותר מזה — היא
הודאה גלויה בפשיטת-רגל מדי-

נית. זה המחל של אדם ששגב
אינו מסוגל ליוזם מדיניות נועזת

לפתרון בעיית מדינתו, אדם שאין
לו מה להגיד ואין לו מה להציע

* ליד השולחן: סטאקלברג (רוסיה), הומ
בולט (פרוסיה), טאליראן (צרפת), עומדיים

קאטלרי (בריטניה), פלמלה (פורטוגל), מסר
ניך (אוסטריה), ולינגטון (בריטניה) והארדנ

ברג (פרוסיה).

הקונגרס של וינה*